

Entre extrems

ESTEM EN UNA SOCIETAT D'EXTREMS?, aquesta és la qüestió que em plantejo quan faig una ullada al món on vivim: amb pors i angoixes constants, que després transmetem a les noves generacions, provocant tal sobreprotecció, que acabem deixant-los encara més desprotegits i amb menys recursos.

Aquests extrems es reflecteixen clarament en el camp laboral on treballa. El servei que dirigeixo, la Casa de Joves Vila-seca, atén a joves tutelats i extutelats, de 16 a 21 anys, creant/elaborant un itinerari d'emancipació amb cada jove, potenciant al màxim possible la seva autonomia i autosuficiència, i així poder inserir-se sociolaboralment en la societat amb les millors condicions possibles. Quan explico això al preguntar-me per la feina que faig, la reacció de la gent acostuma a poder-se resumir en dos tipus:

1. “i aquests xavals són perillosos?, deuen ser molt *xungos*, no?, deus haver de vigilar molt, oi?”, mostrant així uns prejudicis i un rebuig preestablerts.
2. “oh!!, pobrissons, que malament ho deuen passar, què faran, ...”, aflorant en ells un sentiment de llàstima.

El primer que cal és deixar clar que aquests joves han passat/patit uns processos de vida molt complicats i dolorosos, essent normalment ells les víctimes de les situacions, arribant a necessitar la intervenció de l'administració i requerint la separació de la seva família, nucli que l'hauria d'acollir, cuidar i procurar per ell, i això no comporta pas ser una persona perillosa i/o *xunga*. Mostrant aquesta primera reacció un alt grau de desconeixement d'aquests tipus de recursos, dels que se'n sent a parlar o se n'escolta alguna cosa als mitjans de comunicació, però que no se n'acaba de tenir massa informació. Aquesta desinformació i la transmissió d'aquesta forma esbiaixada (transmetent únicament els aspectes negatius), crea aquest rebuig i aquesta desconfiança envers a aquests joves, tancant així portes a la seva inserció a la societat i al món laboral com qualsevol altra persona. La mateixa societat és qui jutja als joves com a males persones, delinqüents i incívics a uns individus que no coneix, i que al mateix temps els avoca a això mateix, sense donar l'oportunitat de mostrar el contrari.

La segona, tot i que les intencions són totalment diferents, tampoc és del tot constructiva, ja que aquest sentiment de llàstima pot portar a crear una sobreprotecció que arribi a anular el desenvolupament del jove: quan un nen està aprenent a anar en bicicleta i cau per primera vegada, ha de poder tornar a pujar-hi i pedalar; si l'aixequem, li posem casc, genolleres, protecció de colzes i dues rodetes, serà més difícil que caigui i es faci mal, però no aprendrà a anar mai en bicicleta i sempre hi anirà molt incòmode amb tantes proteccions.

Cal que la persona desenvolupi per ella mateixa les seves tasques, les seves responsabilitats, els seus tràmits, les seves gestions, ...: la persona que, per exemple, sempre depèn d'algú altre per llevar-se al matí i anar al seu lloc de feina o d'estudi, pot acabar sent una persona sense feina o estudis quan hagi de responsabilitzar-se'n per si mateix, ja que no haurà adquirit aquest hàbit i responsabilitat i pot fer retards continus a aquest lloc d'ocupació. Llavors, realment se l'ha ajudat?

I això no deixa de ser el reflex de la societat en que vivim, on costa molt o, inclús, no podem acceptar el que no coneixem o coneixem només d'oïdes, posant-hi el màxim de distància possible de nosaltres mateixos i dels nostres, fent “desaparèixer” així les realitats que no ens interessin. I al mateix temps, acostumem a sobreprotegir tant a les noves generacions, que no permetem que es desenvolupin plenament i per sí mateixos, donant resposta i solució a les seves peticions i alliberant-los de bona part de responsabilitats que haurien d'anar assumint.

Albert Roig, director de la Casa de Joves Vila-seca (ACTUA sccl),
i membre d'Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS)